Геополитиколог Зоран Петровић Пироћанац у својој књизи "Геополитика енергије", коју је објавио Институт за политичке студије, открива да прави разлог због којег је Србија остала без Косова није политика, већ огромна количина природних ресурса на којима лежи јужна српска покрајина.

- Нафта је на измаку. Време је угља, мада се сматра најпрљавијом технологијом.

Американци се спуштају ка Медитерану и по први пут у историји дубље завлаче у Балкан, а кад они нешто означе зоном свог националног интереса, они се уклињавају у њега - каже Петровић.

Заступате тезу да је бој који се води око Косова заправо борба за његове ресурсе?

- Ово столеће ће бити у знаку битке за ресурсе. Запад све дугује јефтиној енергији и даље ће настојати да чини све како би до ресурса долазио што је могуће јефтиније. Угаљ на Космету треба посматрати као значајан економски моменат региона Југоистока Европе будућности.

Геолози и енергетичари упозоравају да чак 60 одсто српског енергетског потенцијала лежи на Космету. Примера ради, док у ужој Србији, у површинском угљокопу Колубара преостаје угља тек за наредних 35 година, у Обилићу крај Приштине има га за неколико столећа.

Ко су најјачи играчи у тој борби?

- Американци, без сумње. Без икаквог обзира, уз очиту силу којој нема премца, нити на

видику икакве жеље да јој се супротстави, они се спуштају према Дунаву и 577 километара његовог тока који је у рукама Срба.

То се остварило упадом Американаца на Цвијићеву линију, у срцу Космета. Њихови стратези и војни планери до танчина су проучили учење ингениозног професора Јована Цвијића. Космет је још једна одскочна даска Американцима на путу до Дунава.

Тако су у близини главне саобраћајне комуникације Космета, на путу између Качаника и Урошевца, САД изградиле базу Бондстил.

Чиме браните своју теорију о борби за косовске ресурсе?

- Нема поузданијег сигнала од енглеског интересовања. Историја нас непогрешиво упућује да кад се енглески геолози било где појаве на планети, тој земљи се енергетски црно пише.

Ево, чим су Албанци прогласили независност своје друге албанске државе, геолози Уједињеног Краљевства су спровели на Космету темељно истраживање. У ствари, само су потврдили геолошке експертизе из Титовог доба. Утврдили су да, како је писао "Њујорк тајмс" 2008, територија има велике количине минерала, укључујући лежишта никла, олова, цинка, кадмијума, боксита и чак малих жица злата.

Не треба занемарити ни квалитет воде на Косову?

- У Сиринићкој жупи (Штрпце и околина) налазе се доказано најквалитетније резерве пијаће воде. Далеко је квалитетнија од онога што, на пример, свету нуде Французи.

Вода Сиринићке жупе издржава такмичење са најпознатијим водама на читавој планети. Не треба занемарити ни то што са обе стране граничне области Гора (Драгаш и околина, где живе Горанци) постоје још непотрошена лежишта уранијума.

Каква је онда судбина Косова?

- У наредним деценијама и вековима постаће једна огромна удубина, рупа настала од упорних ископавања угља.

Које су последице по Србију?

- Без оклевања треба да се каже да ако угаљ са Космета пређе дефинитивно у руке Албанаца, то јест великих западних грабљивих енергетских компанија, Србија ће се убрзо сврстати у енергетски зависни геополитички и економски простор региона. Увозиће струју од Албанаца са Косова, чије кредите у овом часу плаћају грађани Србије.

О каквим кредитима говорите?

- Кредити су подизани осамдесетих година, када је већ читава Југославија практично банкротирала, али су је САД из својих стратегијских разлога одржавали вештачки у животу. Тада се и Србија задужила за додатне две или три милијарде долара, али не могу да будем прецизан, то је питање за финансијске стручњаке.

Углавном су кредити дизани код највећих америчких банака, међу којима је била и Чејс Менхетн банк. Највише пара ушприцало се на Космет и у смедеревску железару.

Зашто га уопште ми и даље отплаћујемо?

- Једноставно, ако не признајемо те дугове, значи да се одричемо косметске територије. У том врзином колу држава мора да остане и даље. Таква је природа финансијских обавеза у свету иначе. Само ту чињеницу треба знатно више истицати у дипломатским активностима Србије око Космета, јер и та задужења говоре о томе чији је Космет.

Намеће се и питање шта грађанима Србије тренутно значе тапије на земљиште и руднике на Косову, које поседују из предкомунистичког доба?

- Један од њих је Владимир Лешић, музичар из Радио Београда, који представља групу породичних власника тапија за експлоатисање рудника на Космету. Њихов је Обилић.

Укупна имовина ове породице 1946. године је износила око милијарду тадашњих долара, а све је конфисковала комунистичка власт. Лешић је досад урадио много више него наша држава, њујоршким адвокатима је показао тапије.

И како је основа америчког и савременог света и даље тапија, блокирана је и приватизација рудника на Космету чији су већински власници Лешић и још неколицина породица из Београда.

Како би држава требало да реагује на ову очигледну отимачину?

- Нико у политичкој класи не сме ни да помисли да било шта потписује, икада! То је државотворна политика, она не сме да поклекне, јер није Србија ничија приватна прћија, па да се отписују њени делови у некаквом коцкарском лудилу.

Они који су створили српску државу јасно су нам оставили у аманет обавезу да политичка класа мора да има снаге, без обзира на несносне притиске на Србију, без обзира на то што је огромна сила као САД решила да нам отима ресурсе.

Килави политичари

Зашто држава ћути?

- На сцени једноставно нема ни екипе, нити индивидуалног стратегијског генија, који поседују неопходне квалитете за ситуације у које смо забраздили. Нема интелигенције, знања, ни способности да се прочита центар равнотеже непријатељских држава и да се потом изнађе најефикаснија комбинација средстава за угрожавање тог центра равнотеже.

Уместо тога имамо килаву политичку класу Србије у којој власт и опозиција потпуно разоткривају наше центре равнотеже и недопустиво невешто нас излажу стратегијским ударима са више страна. Тако данас усред Космета владају преко базе коју су назвали Бондстил.

Србин коме се Хаг извињавао

Зоран Петровић Пирођанац рођен је у Београду 1953. и ради као истраживач у Институту за политичке студије у Београду, у оквиру којег води Центар за геополитичке студије Југоисток. Дипломирао је француски језик и књижевност на Филолошком факултету у Београду, а недавно магистрирао и докторирао у Паризу.

Од 1980. до 2005. радио као слободни новинар бројних листова и телевизија. Од 1991. до 1995. радио као ратни извештач РТВ Студио Б и сарадник француске телевизије ТФ1. У новинарству није последњих седам година. Говори француски, енглески, шпански, пољски, а споразумева се и на италијанском и руском. Објавио је 12 књига ("Хаос и безумље", "Избрисати српски вирус", "Мали појмовник геополитике", "Економска шпијунажа").

Био је сведок на суђењу генералу Љубиши Бровчанину у Хагу. Трибунал му се на крају извинио у име канцеларије тужитељке Карле дел Понте за неистине изговорене у ранијим суђењима.

(Вести)